

же незмінними) при зміні обсягу діяльності. Постійні загально-виробничі витрати розподіляються на кожен об'єкт витрат з використанням бази розподілу (годин праці, заробітної плати, обсягу діяльності, прямих витрат тощо) при нормальній потужності. Нерозподілені постійні загально-виробничі витрати включаються до складу собівартості реалізованої продукції (робіт, послуг) у періоді їх виникнення. Загальна сума розподілених та нерозподілених постійних загально-виробничих витрат не може перевищувати їх фактичну величину. Перелік і склад змінних і постійних загально-виробничих витрат устанавлюються підприємством.

У фінансовій звітності у формі № 2 не показуються взагалі загально-виробничі витрати і відповідно відсутня інформація про їх розподіл на змінні, постійні розподілені та постійні нерозподілені. Також немає даних про наднормативні витрати. Але їх треба врахувати при визначенні маржинального доходу.

Як свідчать отримані статистичні дослідження, величина постійних загально-виробничих та наднормативних витрат в собівартості реалізованої продукції складає у середньому 4 — 5 %. Тому рекомендується у зовнішньому фінансовому аналізі наступна методика визначення маржинального доходу:

Маржинальний дохід = чиста виручка — собівартість реалізованої продукції за мінусом постійних витрат (постійних розподілених та постійних нерозподілених загально-виробничих, наднормативних виробничих), тобто (ряд. 035 ф. № 2 — (ряд. 040 ф. № 2 — ряд. 040 ф. № 2 * 4 % (або 5 %) / 100 %)).

Уточнена методика розрахунку маржинального доходу дійсно відображає його реальну величину, яка застосовується для визначення запасу фінансової стійкості (зони безпечності) основної операційної діяльності українських компаній.

Лошковська Х. С.,
аспірант кафедри міжнародного обліку і аудиту,
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»

АНАЛІТИЧНІ ФУНКЦІЇ СТРАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ РОЗВИТКУ МІСТА В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Основними осередками економічного, соціального та культурного життя сучасної світової спільноти виступають міста, в яких сконцентрована найбільша частка виробничого, фінансово-еко-

номічного, соціально-інфраструктурного, соціокультурного і трудового потенціалу країн. За умов запровадження системи муніципального управління в Україні, яка передбачає надання місцевій владі сукупності повноважень щодо використання майнових, фінансових та організаційних ресурсів міст, їх можна розглядати як відносно самодостатні суб'єкти господарювання.

Розвиток міст України на сучасному етапі ринкових реформ зіткнувся з низкою об'єктивних і суб'єктивних чинників, що зумовили його розбалансований, асиметричний і диспропорційний характер.

Поглиблення процесів глобалізації і ринкової трансформації економіки, загострення соціальних і екологічних проблем вимагає від органів влади швидко реагувати на зміни, що відбуваються, здійснювати пошук адекватних інструментів, механізмів і методів забезпечення сталого розвитку регіонів і міст. Особливо це стосується великих міст, які є центрами регіонального розвитку і суттєво впливають на подальший розвиток країни в цілому. Одним з найефективніших інструментів реагування на зміни та регулювання економічного розвитку адміністративно-територіальних одиниць є стратегічне планування.

Стратегічне планування соціально-економічного розвитку території (регіону, району, міст, селищ, сільських населених пунктів) розглядається як науково обґрунтоване та практично орієнтоване прогнозування розвитку, яке передбачає визначення напрямків і параметрів розвитку територій, їхньої економіки, екології і соціальної сфери, заходів щодо реалізації намічених програм та проектів, засоби та шляхи їхнього досягнення на довготермінову перспективу.

Розробляючи стратегії економічного розвитку великих міст потрібно враховувати той факт, що вони формуються як міста-підприємці, які являють собою територіальні утворення, що об'єднують місцеві соціальні, політичні і економічні ресурси в єдиний взаємопов'язаний організаційний комплекс. Формування міст-підприємців в Україні має стати важливим аспектом регіональної політики держави.

Аналізуючи світовий досвід розроблення та реалізації стратегій розвитку регіонів, можна зазначити, що основними пріоритетами регіонального розвитку традиційно визнаються: стійке поліпшення якості життя всіх категорій жителів регіону, створення в регіоні сприятливого клімату для бізнесу, інтеграція економіки регіону у світову економіку, формування сприятливого соціального середовища в регіоні.

Але для реалізації регіональної політики України необхідно підвищити рівень самостійності міст у системі державного управління; сформувати стратегії міського розвитку; посилити увагу до зміцнення економічного потенціалу міст, що зумовлено підвищенням значення економічної конкуренції між країнами і містами та прискорення цього процесу в період глобалізації світогосподарських систем; ширше застосовувати новий управлінський підхід — брендинг міста, який являє собою процес ще більше захоплюючий, ніж брендинг цілих країн і регіонів. Бренд міста — це додатковий ресурс у вигляді соціальної стабільності, припливу інвестицій, збільшення туристичних потоків. Це гарантований капітал, вкладений у майбутнє міста та його соціуму. Це зрештою, його гудвіл, інтелектуальна власність, що у знаменитих брендів у десятки і навіть сотні разів перевищує вартість реальних активів. Єдиної методики міста поки що не вироблено, однак можна виділити ряд важливих етапів його здійснення:

I. Етап планування.

II. Етап постановки цілей розвитку.

III. Проведення SWOT-аналізу іміджу міста.

IV. Позиціонування міста.

V. Розробка та здійснення комунікаційної PR-програми міста.

VI. Посилення інформаційної функції міської влади за допомогою Інтернету.

Тобто, стратегія брендингу в найзагальнішому вигляді — це ефективне використання конкурентних переваг цієї території для життя, бізнесу, довгострокового перебування.

Отже, сучасним інструментом управління розвитку міст і регіонів, в умовах постійних змін у зовнішньому середовищі і пов'язаної з цим невизначеності є методологія стратегічного планування. Воно є закономірним етапом еволюції системи планування, а в умовах багатокладної економіки — основним інструментом державного регулювання соціально-економічного розвитку міських поселень і раціонального використання ресурсів як на загальнодержавному рівні, так і на рівні територіальних громад. Стратегічне планування дає змогу органам місцевого самоврядування поєднувати аналіз поточних подій, прогнози соціально-економічного розвитку і сценарії можливого майбутнього.

Світові інтеграційні та глобалізаційні процеси суттєво впливають на управління та розвиток економічного комплексу великого міста в умовах трансформації України, тому запровадження стратегічного планування веде за собою досягнення певного кон-

сенсусу, узгодженості інтересів і дій всіх сторін, зацікавлених у реалізації плану (органів влади, громадськості та підприємницьких структур).

Масло Р. Є.,
здобувач кафедри міжнародного обліку і аудиту,
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»

ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЯК ІНСТРУМЕНТ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТРАТЕГІЧНОГО РОЗВИТКУ МАЛИХ МІСТ У ГЛОБАЛЬНІЙ ЕКОНОМІЧНІЙ СИСТЕМІ

Сучасному стану світової економіки притаманні орієнтація на сталий розвиток і велика інтенсивність інтеграційних процесів, що сприяє формуванню наднаціональних і наддержавних інфраструктур і прискорює постіндустріальну глобалізацію. Поступове включення України в означений процес обумовлює виникнення широкого кола проблем. Серед них, головними є: по-перше, принципова трансформація місця та ролі малих міст як суб'єкта економічних відносин, які з підпорядкованого, пасивного, другорядного стають вирішальним фактором, який забезпечує стійкість і конкурентоспроможність національної економіки в цілому; по-друге, надання економічної безпеки держави в умовах глобалізації світової економіки та мінімізація зовнішніх ризиків пов'язується із диференційованістю розвитку малих міст окремих країн; по-третє, урахування екологічного вектора глобалізації зумовлює виникнення загроз для стабільного розвитку малих міст у глобальній економічній системі.

Побудова стратегії розвитку малих міст визначає їх спроможність функціонувати в глобальному конкурентному середовищі, дозволяє планувати поступове забезпечення стандарту життя населення на основі використання важелів організаційно-економічного механізму. Отже, для більшості вітчизняних малих міст повстало питання розробки власних стратегій розвитку у економічних і соціальних умовах глобалізації.

Процес глобалізації розвивається під вирішальним впливом сучасної революції у сфері виробничих сил — інформатизації та засобів комунікації. Становлення інформаційної економіки поступово змінює індустріальну епоху розвитку суспільства і висуває нові ви-